

Natalia Garca Freire

Ölü Derimiz

Türkçesi: Süleyman Doğru

Roman

Rahmetli babamın sürekli beni gözlediğini sanmıyorum. Ama sümüklüböcekler, böğler, solucanlar, karıncalar, kınkanatlılar ve koşnillerle çevrili bedeni bu bahçede, daha doğrusu annemin bahçesinden geriye kalan şeyde gömülü. Belki babamın kısmen çürümüş yüzünün yanında poz veren bir akrep de vardır ve ikisi birlikte bir Mısır firavununun mezar resimlerini andırıyordurdur.

Onu dinlediğim yerin yakınına, şu taştan heykellerin arkasına gömdük. Bütün gece eşesem onu bulabilirim; kim bilir önce ellerini mi, ayaklarını mı yoksa siyah takımının pantolonunu mu tutarım. Cesedi huzur içinde uyumak için oraya kim bilir nasıl kıvrılmıştır. Onu gömerken üzerindeki siyah takım elbiseyi bile değiştirmedik, çünkü bedeni çoktan kokmaya başlamıştı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, ancak şimdi, üzerinden onca gün ve gece geçtikten sonra onu bir ölü, ıstırap çeken bir ölü olarak düşünmeye başlıyorum. Geceleriye bazen onunla konuşuyorum.

Eğer şu anda beni gözlüyorsanız, baba, ben eve geri döndüm, ama daha ziyade başka bir yere, başka bir zamana, asla var olmadığı bir dünyaya dönmüşüm gibi geliyor. Bazen dalıp gidiyor ve sizin lüzumsuz diye nitelediğiniz şeylere odaklanıp duruyorsam beni bağışlayın. Ama bütün olan bitenden sonra şimdi, etrafınız onca solucanla çevriliyken, o şeylerin o kadar da önemsiz olmadıklarını düşünüyor olmalısınız. Haksız mıyım? Şayet ağzınızdan, kulaklarınızdan, hatta kim bilir, kıcınızdan içeri dalıp geceleri canınızı acıtıyorlarsa; şayet vücudunuzda bir yukarı bir aşağı gidip gelerek sizden geriye kalan, işlerine yarayacak şeyleri arıyor ve ellerinizin, ayaklarınızın üzerinde kıvrıla

kıvrıla dolaşıyorlarsa... Ölümünden sonra, bütün her şeyden sonra, size de onlar bizden daha güçlüymüş gibi gelmiyor mu? Enine boyuna düşününce, belki de dünya bize değil, bir araya gelseler hepimizin üzerini kaplayabilecek o minik varlıklara aittir demiyor musunuz?

Yeryüzünün tamamını uzaydan siyah ve parlak bir şey olarak görecek büyük bir halıyla kaplamak.

Burası bizim evimiz değil, baba. Uzun zamandan beri değil. Sanırım siz bunu zaten biliyordunuz ve bu yüzden ölüme teslim oldunuz. Bu doğru değil mi, baba, yaşanan bu değil miydi? Siz bilerek ölüme teslim oldunuz. Kimse size yardım edemezdi zira asıl istediğiniz çekip gitmekti. Bir an önce ve en kestirme yoldan gitmek.

Bu epey boktan bir şey, baba. Siz zaten her zaman en kestirme yolu seçerdiniz.

Eve döndüm ama henüz içeri girmeye cüret edemedim. Onlar hâlâ oradalar, bu akşam bildircin yediklerini gördüm ve kapının önüne geldiğimde ürperdiğimi hissettim.

Çocukça şeyler mi diyorsunuz? Ha? Söylesenize ne diyorsunuz, baba? Sizin ölü olduğunuz dönemde ben büyüdüm ve Senyor Elmur'un topraklarında ırgatken, zira beni oraya götürdüler, evet, baba, başkasının toprağında çalışmaya, orada geçirdiğim süre zarfında kollarım artık daha esmer ve daha kuvvetli; eskiden sıska olan bacaklarımsa şimdi küçük bir hayvanın, mesela bir maymunun ya da belki bir kedinin, yahut ne bileyim, bir farenin kafatasını tek seferde ezmeye muktedir. Yani çocukça şeyler falan değil, baba. Ama siz bunu göremezsiniz çünkü orada ölüsünüz. Ve bu sizin suçunuz. Bunu siz de biliyorsunuz. Biraz daha kalmaları için ısrar edenin bizzat siz olduğunu hatırlıyor musunuz? Yok efendim yabancılara kol kanat germek ve kardeş muamelesi yapmak gerekirmiş, yok efendim Tanrı öyle emretmişmiş böyle emretmişmiş. Şimdi gidin Tanrınıza sizin yatağınızda uyuduklarını, sizin giysilerinizi

giydiklerini ve her gün çiğneyebilmek için bedeninizi kendi bahçenize gömdüklerini söyleyin.

Şimdi küçülen bedeniniz, baba, ikimizin de hatırlayabileceği günlerdeki halime benziyor olmalı.

Bu toprak tıpkı bir ayna gibi.

Bir tarafta ben varım. Diğer tarafta siz.